

Og kampen imod de vestlige atomvåben, som fru Elisabeth Arnold nu roser sig af, var altså en del af den uheldige helte-optræden, for den havde fremmet Sovjetunionens muligheder for at foretage invasion i Vesteuropa. Jo, det var de konventionelle styrker, russerne satse på. Det var jo præcis den lynhurtige strategi, det var deres strategi med at komme hurtigt ind og lave en fait accompli-situation, og det var det, atomvåbene holdt dem tilbage fra.

Til hr. Keld Albrechtsen: Jeg laver ikke noget opgør med Det Konservative Folkepartis politik i 1950'erne og 1960'erne, og må jeg minde om, at da man siger nej til udstationering af amerikanske tropper og siger nej til atomvåben på dansk grund, har det ikke noget med Poul Schlüter at gøre. Han var ikke medlem af Folketinget dengang. Vi skal faktisk længere tilbage. Det er klart, at det er noget, der sker i bred forståelse i dansk politik.

Hr. Keld Albrechtsens parti var ikke født dengang. Det var under det sovjetiske pres, der fandt sted, og det kan hr. Keld Albrechtsen læse en del om i »Bjørnen og Haren« af Bent Jensen. I den bog med den dokumentation er der ikke tvivl om, at den sovjetiske meningspåvirkning – det er det, jeg taler om her – er stærk og får til følge, at man ikke tør tage de beslutninger, som man i de øvrige NATO-lande tager.

Så det står jeg ved.

Og hvem der var justitsminister i 1989, ved hr. Frank Dahlgaard jo udmærket.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg kan da være enig med hr. Per Stig Møller i, at Sovjet meget påvirkede forholdene i Danmark og de politiske forhold i Danmark. Det var der også andre, der gjorde.

Vi er en lille nation, der selvfølgelig vil blive påvirket af store naboer, og det har vel været vores historiske situation gennem flere århundreder. Vi har haft Tyskland som den store nabo mod syd, der har påvirket os enormt. Vi har haft hele Rusland, senere Sovjetunionen. Vi har haft England osv. Vi har hele tiden ligget i en meget udsat position.

Jeg synes, inden man begynder at tale om helte og antihelte osv., at vi skal huske på, at det var under en socialdemokratisk regering i 1949, at Danmark kom ind i NATO, og at vi vel at mærke i hele den efterfølgende periode, uanset at vi også på de indre linjer har haft nogle politiske problemer med det, har fastholdt vores NATO-

medlemskab og sikret den stabilitet, der har ligget i det.

Vil man endelig dyrke historiske perioder, kan man jo også godt gå endnu længere tilbage, f.eks. til 1930'erne, og spørge: Hvem var helte dengang? Var det konservative helte, der gik rundt i gaderne i 1930'erne i forhold til det danske demokrati osv.? Og hvad ville der være sket, hvis det var konservativ politik, der var gået igennem på det tidspunkt?

Vi kan som socialdemokrater godt stå ved den politik, vi har ført på det sikkerheds- og forsvarspolitiske område også i 1980'erne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Min beskrivelse af Det Radikale Venstres holdning til NATO i 1949 var ikke et forsøg på at rose mig selv, for jeg var jo kun et lille barn dengang, men hr. Frank Dahlgaards farfar var jo en ivrig fortaler for, at Danmark ikke skulle være medlem af NATO og stemte imod med piber og trommer her i Folketinget, så det er jo bare et historisk rids, som fortæller, hvordan tingene kan ændre sig i løbet af tiden.

Så vil jeg blot sige, at jeg synes, at NATO's nye rolle er utrolig interessant, for NATO er en af de organisationer, som hurtigst har forstået de nye muligheder i verden efter Murens fald, og det synes jeg NATO som organisation skal have megen ros for. Det er en af grundene til, at Det Radikale Venstre synes, at der er meget spændende, som foregår i NATO i disse år, også ting, vi meget gerne vil være med til.

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg synes, det var en meget fornuftig betragtning, fru Arnold havde om NATO, og det var da godt, vi så fik NATO, selv om Det Radikale Venstre i sin tid stemte imod. Og det er rigtigt, som hr. Per Kaalund siger, at det var under Hans Hedtoft, Socialdemokratiets statsminister, at Danmark kom med i NATO.

Jeg understregede jo også i min tale, at Socialdemokratiet har en glørværdig periode under den kolde krig, hvor man har fremtrædende politikere som H.C. Hansen, Jens Otto Krag og Per Hækkerup, der ikke lader sig kyse af Sovjetunionen, men står fast og tager kampen mod kommunismen og indflydelsesagenterne i arbejderbevægelsen.

Men faldet sker jo, og der er jeg skuffet over, at hr. Per Kaalund siger, at han står ved 1980'er-